

I

Jack en Liz Sutherland hadden op de dag voor Kerstmis om tien uur 's morgens een afspraak met Amanda Parker. In Marin County, even ten noorden van San Francisco, scheen de zon. Amanda maakte een bange, zenuwachtige indruk. Ze was een slanke, kleine blonde, en haar handen trilden een beetje terwijl ze een tissue aan stukjes scheurde. Jack en Liz hadden het afgelopen jaar haar scheiding geregeld. Ook beroepshalve waren ze partners; achttien jaar geleden, vlak na hun huwelijk, hadden ze hun advocatenpraktijk voor gezinsrecht geopend.

Ze vonden het prettig om samen te werken en hadden al lang geleden een methode ontwikkeld die hen beiden beviel. Ze waren blij met hun praktijk en stonden goed bekend. Met hun heel verschillende manier van werken vulden ze elkaar aan. Zonder dit af te spreken of er zelfs maar bij stil te staan, had de een de harde aanpak voor zijn rekening genomen en de ander de zachte, wat voor zowel henzelf als hun cliënten het beste resultaat opleverde. Jack had de agressieve, recht voor zijn raap-rol op zich genomen; hij was in de rechtszaal de leeuw die vocht voor gunstiger voor-

waarden en hogere alimentaties, waarbij hij zijn tegenstanders genadeloos de hoek in dreef tot ze hem gaven wat hij voor zijn cliënten eiste. Liz was zorgzamer, aardiger; ze had oog voor details, bood steun als cliënten het nodig hadden en vocht voor de rechten van hun kinderen. Soms leidde hun verschillende aanpak tot ruzie, zoals in het geval van Amanda. Ondanks de kwaadaardige spelletjes die Amanda's man met haar had gespeeld, de dreigementen, de voortdurende verbale en incidentele lichamelijke mishandelingen, vond Liz het voorstel van Jack te wreed.

‘Ben je niet goed wijs?’ had hij bot geroepen voordat Amanda was binnengekomen. ‘Je weet toch wat hij haar allemaal heeft aangedaan? Hij onderhoudt op dit moment drie vriendinnen, bedriegt haar al tien jaar, ze kan niet aan zijn geld komen, hij geeft geen zier om zijn kinderen en wil na de scheiding geen cent betalen. Wat stel jij dan voor? Dat we een rekening voor hem openen en hem bedanken voor de moeite?’ Jack gaf zijn Ierse vechtlust de vrije teugel en hoewel Liz er met haar rode haar en flitsende groene ogen heel vurig uitzag, had zij een veel rustiger aard dan hij. Jacks donkere ogen hadden haar woedend aangekeken; zijn haar was al sinds zijn dertigste spierwit. Vrienden noemden hen soms plagend Katharine Hepburn en Spencer Tracy. Maar ondanks de soms felle ruzies wist iedereen in de rechtszaal en daarbuiten dat ze dol op elkaar waren. Ze hadden een liefdevol, solide huwelijk en vijf kinderen die ze aanbaden; iedereen was jaloers op hun leuke gezin. Vier van hun kinderen hadden het rode haar van hun moeder en de jongste, een jongen, had het donkere haar van zijn vader vroeger.

‘Ik zeg niet dat Phillip Parker het niet verdient flink te moeten boeten,’ zei Liz geduldig, ‘maar ik probeer je uit te leggen dat hij háár zal laten boeten als we hem te zwaar laten dokken.’

‘En ik probeer jou uit te leggen dat dat de enige manier is om te voorkomen dat hij haar de rest van haar leven blijft lastig vallen. Je moeten deze vent raken waar het hem het meest pijn doet, namelijk in zijn portemonnee. We kunnen hem na zijn schandalige gedrag niet zomaar laten wegwandelen, Liz, dat weet je best.’

‘Maar jij wilt hem onderuit halen en zijn bedrijf lamleggen.’ Het was een verstandige opmerking, ook al had Jacks harde aanpak voor een heleboel cliënten gewerkt. Hij had bedragen weten los te peuteren die andere advocaten niet eens durfden vragen. Hij stond erom bekend dat hij niet alleen meedogenloos, maar ook briljant te werk ging als het ging om hoge alimentaties, en ook voor Amanda wilde hij er zoveel mogelijk uit slepen. Ondanks de enkele miljoenen dollars die Phillip Parker veilig op allerlei rekeningen had weggeborgen, en een goedlopend computerbedrijf, had hij Amanda en hun drie kinderen zo karig mogelijk onderhouden. En sinds ze uit elkaar waren, had ze nauwelijks genoeg geld kunnen lospeuteren om eten en kleren te kopen. Toen Jack en Liz erachter kwamen wat hij uitgaf aan zijn vriendinnen, waren ze nog verontwaardigder geworden. Bovendien had Phillip nog een nieuwe Porsche gekocht ook, terwijl Amanda voor Kerstmis niet eens een skateboard voor haar zoon kon kopen!

‘Laat mij nou maar m’n gang gaan, Liz. Die vent is een bullebak en als we hem voor de rechter in de tang

nemen, gaat hij gillen als een speenvarken. Ik weet heus wel wat ik doe.'

'Als je hem te ver drijft, zal hij haar het leven nog zuurder maken, Jack.' De zaak had Liz een onbehaaglijk gevoel gegeven toen Amanda hun had verteld hoe ze tien jaar lang geestelijk was gemarteld en dat ze tweemaal in elkaar was geslagen. Na beide mishandelingen had ze haar man verlaten, maar hij had haar teruggelokt met beloften, emotionele chantage, dreigementen en cadeaus. Liz wist zeker dat Amanda doodsbang voor hem was en dat was geen wonder, vond ze.

'Zo nodig laten we hem een dwangsom betalen,' zei Jack geruststellend, vlak voordat Amanda het kantoor binnenkwam. Jack legde Amanda uit wat er die morgen in de rechtbank zou gebeuren. Het kwam erop neer dat ze alle bankrekeningen waarvan ze het bestaan wisten zouden laten blokkeren en Phillips bedrijf voorlopig zouden laten lamleggen, tot hij hun alle gewenste financiële informatie had gegeven. Ze wisten alle drie dat Phillip dit niet leuk zou vinden en Amanda keek dan ook steeds angstiger.

'Ik weet niet zeker of we dit wel moeten doen,' zei ze zacht, en ze keek naar Liz om steun. Ze was een beetje bang voor Jack, maar Liz glimlachte bemoedigend, ook al was ze er nog steeds niet van overtuigd dat Jack gelijk had. Meestal vertrouwde ze erop dat hij wist wat hij deed, maar deze keer vond ze zijn aanpak veel te drastisch. Niemand vocht en won echter zo graag, vooral voor de zwakkeren, als Jack Sutherland. En voor deze cliënte wilde hij winnen. Hij vond dat ze het verdiende. Dat vond Liz ook, maar ze keurde zijn methode af. Ze kende Phillip Parker inmiddels goed genoeg om te weten dat hij, als ze hem het vuur

te na aan de schenen zouden leggen, gevaarlijk zou worden.

Jack had nog een halfuur nodig om Amanda zijn strategie uit te leggen. Om elf uur gingen ze naar de rechtbank voor de behandeling van de zaak. Phillip Parker en zijn advocaat waren er al, en Phillip liet zijn blik naar het leek onverschillig over Amanda glijden. Maar even later, toen hij dacht dat niemand op hem lette, zag Liz hen naar elkaar kijken op een manier die haar koude rillingen bezorgde. De blik van Phillip moest Amanda eraan herinneren wie van hen tweeën de baas was. De uitdrukking op zijn gezicht veranderde van dreigend naar minachtend en vervolgens, alsof hij haar in de war wilde brengen, glimlachte hij warm. Het gebeurde in een flits, zo sluw was hij wel, maar het had het gewenste effect op Amanda. Nog zenuwachtiger dan ze al was boog ze zich fluisterend naar Liz toe, terwijl ze wachtten tot de zitting werd geopend.

‘Hij vermoordt me als de rechter zijn zaken bevriest,’ zei ze zo zacht dat alleen Liz het kon horen.

‘Bedoel je dat letterlijk?’ vroeg Liz eveneens fluisterend, maar duidelijk verstaanbaar.

‘Nee, nee... Ik denk niet... Maar hij zal razend worden. Hij komt morgen de kinderen halen en ik weet niet wat ik dan tegen hem moet zeggen.’

‘Je mag er niet met hem over praten,’ zei Liz ferm. ‘Kan iemand anders de kinderen niet naar hem toe brengen?’ Met een hulpeloos gezicht schudde Amanda haar hoofd. Liz leunde naar Jack toe en zei alleen maar: ‘Kalm aan, hoor, denk eraan.’ Door zijn papieren bladerend knikte hij, en toen keek hij met een strak glimlachje eerst naar Liz en vervolgens naar Amanda. Het

glimlachje betekende dat hij wist wat hij deed; hij was een krijgsman op weg naar het slagveld en hij was niet van plan te verliezen. Zoals gewoonlijk gebeurde dat ook niet.

Nadat de rechter had gehoord wat Phillip Parker en zijn raadslieden allemaal hadden uitgespookt, gaf hij toestemming om diens rekeningen te blokkeren en zijn bedrijf een maand onder toezicht te houden, tot Phillip bereid was de informatie te verstrekken die de advocaten van zijn vrouw nodig hadden om de hoogte van de alimentatie te bepalen. Phillips advocaat protesteerde fel, maar de rechter beval hem zijn mond te houden en weer te gaan zitten. Even later gaf hij een tik met zijn hamer om de zitting te verdagen. Phillip Parker wierp zijn vrouw, binnenkort zijn ex-vrouw, een onheilspellende blik toe en stormde naar buiten. Jack keek hem met een brede grijns na, wierp een triomfantelijke blik op zijn eigen vrouw en stopte zijn documenten terug in zijn tas.

‘Goed zo,’ zei Liz kalm, maar ze zag dat Amanda in paniek was geraakt. Zwijgend liep ze achter Jack en Liz aan de rechtszaal uit. Liz keek haar meelevend aan en zei: ‘Het komt wel goed, Amanda. Jack heeft gelijk, dit is de enige manier om hem naar ons te laten luisteren.’ Strategisch gezien was dit waar, maar wat het menselijke aspect betrof maakte ze zich zorgen over hun cliënte en wilde ze haar dolgraag geruststellen. ‘Kan er iemand bij je zijn als hij de kinderen komt halen, zodat je hem niet alleen te woord hoeft te staan?’ ‘Mijn zus komt morgenochtend met haar kinderen.’ ‘Hij is alleen maar een bullebak, Amanda,’ zei Jack sussend. ‘Hij zal je heus niet bedreigen als er anderen bij zijn.’

Tot op dat moment was dat waar geweest, maar nu hadden ze hem tot het uiterste getergd. Dat had Amanda niet eerder goedgevonden, maar ze was inmiddels al maanden in therapie en probeerde zich flinker op te stellen om Phillip te beletten haar nog langer op allerlei manieren te kwellen. Dit was een grote stap geweest en ze hoopte dat ze, als ze ophield met trillen, trots op zichzelf zou zijn. Ook al was ze een beetje bang voor Jack, ze vertrouwde hem volkomen en deed gewillig alles wat hij zei dat ze moest doen. Ze was verbaasd dat de rechter blijkbaar aan haar kant stond, en zoals Jack zei toen ze terugliepen naar hun kantoor, zou ze dat eveneens als een bewijs van haar gelijk moeten beschouwen. Ook de rechter wilde haar helpen en beschermen door Phillips rekeningen te blokkeren om hem te dwingen hun de informatie te geven waar ze maanden geleden al om hadden gevraagd.

‘Ik weet wel dat je gelijk hebt,’ zei ze met een zucht en een glimlach voor hen beiden. ‘Ik vind het alleen zo eng om me tegen hem te verzetten. Ik weet wel dat ik dat moet doen, maar als hij boos wordt, is hij niet meer te houden.’

‘Ik ook niet,’ zei Jack glimlachend, en Liz lachte. Ze namen afscheid van Amanda en wensten haar prettige kerstdagen toe.

‘Kerstmis volgend jaar zal een stuk beter zijn,’ beloofde Liz, en ze hoopte dat dat waar was. Ze wilden een alimentatie voor Amanda regelen waarvan ze met haar kinderen comfortabel zou kunnen leven. Net zo comfortabel als Phillips vriendinnen leefden in de appartementen die hij voor hen had gekocht. Hij had een van hen zelfs een chalet in het ski-oord Aspen gegeven, terwijl zijn vrouw hun kinderen niet eens mee naar

de bioscoop kon nemen. Jack haatte het soort mannen dat hun kinderen de prijs lieten betalen voor hun onverantwoordelijke gedrag. ‘Je hebt ook ons privé-nummer, hè?’ vroeg Liz. Amanda knikte; haar gezicht stond iets meer ontspannen. Voorlopig was het ergste voorbij, en ze was onder de indruk van de beslissing van de rechter. ‘Bel maar als je ons nodig hebt. Maar als Phillip om de een of andere reden vanavond al langskomt of belt en je bedreigt, moet je het alarmnummer bellen voordat je mij belt,’ voegde ze er misschien wat overbezorgd aan toe, maar ze wilde dat Amanda het goed zou onthouden. Even later ging Amanda dankbaar weg. Jack deed zijn jasje uit en zijn das af, en glimlachte opgewekt naar zijn vrouw terwijl hij zich ontspande.

‘Ik vind het geweldig die zak op zijn nummer te zetten. Hij schrikt zich een ongeluk als hij hoort wat hij moet gaan betalen en hij zal er niets aan kunnen doen.’ ‘Behalve haar de stuipen op het lijf jagen,’ zei Liz ernstig.

‘Dat kan zijn, maar in elk geval heeft ze dan een goed inkomen. Dat is hij alleen al aan die kinderen verschuldigd. Maar vind je het niet een beetje overdreven haar aan te raden het alarmnummer te bellen? Die vent is niet gek, Liz, alleen maar een lamzak.’

‘Juist. Lamzakkig genoeg om haar telefonisch te bedreigen of om onverwachts voor haar neus te staan om haar te dwingen haar eis in te trekken en ons te vragen de blokkade van zijn rekeningen te laten opheffen.’

‘Dat gebeurt niet, liefste. Zo ver krijgt ze me echt niet. Maar jij hebt haar weer bang gemaakt met die onzin over het alarmnummer.’

‘Ik wilde haar er alleen maar aan herinneren dat ze niet alleen staat en hulp kan vragen. Ze is een mis-handelde vrouw, Jack, geen helder denkend, flink mens dat niets meer van haar ex-man pikt. Ze is een slachtoffer, dat weet je best.’

‘En jij bent een zacht eitje, maar ik hou van je.’ Hij kwam naar haar toe en nam haar in zijn armen. Het liep tegen enen en ze hadden afgesproken het kantoor tussen Kerstmis en nieuwjaar te sluiten. Met vijf kinderen thuis hadden ze drukke dagen voor de boeg. Liz kon het werk gemakkelijker vergeten dan Jack. Als ze bij haar kinderen was, dacht ze nergens anders meer aan, waar Jack haar om bewonderde.

‘En ik hou van jou, Jack Sutherland,’ zei ze glimlachend toen hij haar kustte. Op kantoor liefkoosde hij haar zelden, maar het was tenslotte Kerstmis en ze hadden de lopende zaken, met inbegrip van die van Amanda Parker, voor de vrije dagen zo goed mogelijk afgehandeld.

Liz ruimde haar dossiers op en Jack stopte een stuk of vijf nieuwe in zijn diplomatenkoffertje. Een halfuur later reden ze ieder in hun eigen auto weg. Liz ging naar huis om de kerstavond voor te bereiden en Jack had in de stad nog een paar boodschappen te doen. Hij kocht zijn kerstcadeautjes altijd pas op het laatste moment, terwijl Liz de hare en die voor de kinderen al in november kocht. Ze was tot in de puntjes georganiseerd, omdat het de enige manier was om naast een groot gezin een baan te hebben. Bovendien hadden ze al veertien jaar een fantastische huishoudster, Carole, die dol was op de kinderen. Liz was er rotsvast van overtuigd dat ze niet zou weten wat ze zonder haar moest beginnen. Carole was als jonge,

mormoonse vrouw op haar drieëntwintigste bij hen in dienst gekomen en ze hield bijna net zoveel van de kinderen als Jack en Liz zelf, vooral van de negenjarige Jamie.

Voordat Jack wegreed, beloofde hij dat hij tussen vijf uur en halfzes thuis zou zijn. Hij moest die avond Jamie's nieuwe fiets nog in elkaar zetten en Liz wist dat hij om middernacht in zijn kantoor thuis nog druk bezig zou zijn de cadeautjes voor haar in te pakken. Kerstavond bij hen thuis was altijd een feest. Toen ze met elkaar trouwden, brachten ze ieder hun eigen geliefde kersttradities mee en die waren samengevloeid tot een oergezellig feest waar ook de kinderen van genoten.

Liz reed de korte afstand naar hun huis in Tiburon en draaide glimlachend hun oprit in Hope Street in. Haar drie dochters hadden met Carole gewinkeld en stapten net met hun pakjes uit de auto. Megan was een slank, elegant meisje van veertien, de dertienjarige Annie was korter en steviger, maar het evenbeeld van haar moeder, en elfjarige Rachel leek precies op Jack, ondanks het rode haar van haar moeder. Ze konden wonderbaarlijk goed met elkaar opschieten. Nu keken ze vrolijk en protesteerden mild tegen een opmerking van Carole. Toen ze hun moeder zagen aankomen, begonnen ze alle drie te stralen.

'Wat hebben jullie uitgevoerd?' Liz sloeg een arm om Annie en Rachel heen en keek met samengeknepen ogen naar Megan. 'Heb je mijn zwarte lievelingsstrui weer aan, Meg? Maar dat hoef ik niet eens te vragen, hè? Je bent forser dan ik, je rekt hem helemaal uit.' 'Ik kan er ook niets aan doen dat jij geen borsten hebt, mam,' zei Megan met een schuldige grijns. Ze 'leen-

den' altijd elkaars kleren en die van hun moeder, meestal zonder de eigenares om toestemming te vragen. Het was eigenlijk het enige punt waar ze ruzie over maakten, en het was geen groot probleem. Toen Liz naar hen keek, beseftte ze weer hoe ze bofte. Jack en zij hadden fantastische kinderen, en ze genoten van hun gezelschap.

'Waar zijn de jongens?' vroeg ze, terwijl ze achter hen aan naar binnen liep. Ze zag dat Annie haar lievelingsschoenen aanhad. Het was hopeloos! Blijkbaar moest ze zich bij het feit van een gemeenschappelijke garderobe neerleggen, ook al kocht ze nog zoveel kleren voor hen.

'Peter is uit met Jessica en Jamie is bij een vriendje,' antwoordde Carole. Jessica was het nieuwste vriendinnetje van Peter. Ze woonde vlakbij, in Belvedere, en hij was vaker bij haar dan in zijn eigen huis. 'Over een halfuur moet ik Jamie halen,' vervolgde Carole, 'tenzij je het zelf wilt doen.' Op haar drieëntwintigste was ze een knap blondje geweest; sindsdien was ze een stuk dikker geworden, maar op haar zevenendertigste was ze nog steeds een aantrekkelijke vrouw, en ze behandelde de kinderen met warme genegenheid. Ze was bij het gezin gaan horen.

'Ik wilde vanmiddag koekjes bakken,' zei Liz. Ze zette haar tas neer en trok haar jas uit. Ze keek de post door die op de keukentafel lag, maar er was niets belangrijks bij. Het keukenraam bood uitzicht op San Francisco aan de overkant van de baai. Ze hadden een mooi uitzicht en een gezellig, comfortabel huis. Het was aan de kleine kant, maar ze voelden zich er thuis. 'Wil iemand me helpen?' vroeg ze, maar haar gehoor was intussen verdwenen. De meisjes waren naar hun

kamer gegaan, waarschijnlijk om te bellen. De vier oudsten vochten voortdurend om het gebruik van de twee telefoonlijnen.

Een halfuur later, toen Liz druk bezig was met het rollen van deeg en het uitsnijden met de kerstvormpjes, kwam Carole weer beneden om Jamie te gaan halen. Liz had nog meer dan genoeg te doen en vermoedde dat Jamie haar wel zou willen helpen. Hij vond het leuk om samen in de keuken bezig te zijn. Toen Carole tien minuten later met hem terugkwam, slaakte hij een kreet van blijdschap toen hij zag wat zijn moeder aan het doen was. Vlug nam hij met een vinger een lik deeg en at dit met een vrolijk gezicht op.

‘Heb je hulp nodig?’ Hij was een knappe jongen met dik, donker haar, lieve bruine ogen en een glimlach die het hart van zijn moeder deed smelten. Hij was eigenlijk haar lievelingskind; ook de anderen waren dol op hem en zouden hem altijd blijven bemoederen.

‘Ja, graag. Maar was eerst je handen. Waar ben je geweest?’

‘Bij Timmie.’ Voor de gootsteen draaide hij zich met natte handen om en zijn moeder wees naar de handdoek om ze af te drogen.

‘Was het leuk?’

‘Bij hem thuis vieren ze geen Kerstmis,’ legde hij met een ernstig gezicht uit, terwijl hij meehielp de rest van het deeg te rollen.

‘Dat weet ik,’ zei Liz glimlachend. ‘Ze zijn joods.’

‘Maar ze hebben wel kaarsen, en ze krijgen de hele week cadeautjes. Waarom zijn wij niet joods?’

‘Je hebt gewoon pech gehad. Maar één kerstavond is ook niet te versmaden, hoor.’ Ze lachte hem toe.

‘Ik heb de kerstman om een fiets gevraagd,’ zei hij met

een hoopvol gezicht. 'Ik heb erbij gezegd dat Peter heeft beloofd me te leren fietsen.'

'Dat weet ik, lieverd.' Ze had hem geholpen de brief te schrijven. Ze bewaarde alle brieven van de kinderen aan de kerstman achter in een la. Ze waren enig, vooral die van Jamie. Met een lieve glimlach hief hij zijn gezicht naar haar op en ze keken elkaar even aan. Jamie was een bijzonder kind, een bijzonder geschenk. Hij was ruim twee maanden te vroeg geboren en was beschadigd zowel door de geboorte als door de zuurstof die hij toegediend had gekregen. Hij had blind kunnen worden, maar dat was niet gebeurd. In plaats daarvan leerde hij langzaam, langzamer dan normaal, en was hij achter bij andere kinderen van zijn leeftijd. Desondanks functioneerde hij goed; hij ging naar een speciale school en was betrouwbaar, oplettend en liefhebbend. Maar hij zou altijd anders blijven dan zijn broer en zusjes, en dat hadden ze allemaal geaccepteerd. In het begin was het een schok geweest, en vooral Liz had er erg veel verdriet om gehad. En ze had zich schuldig gevoeld. Ze had te hard gewerkt, ze had achter elkaar drie rechtszaken behandeld en daar was ze gestresst door geraakt. Met de andere kinderen had ze geboft, want met hen was alles goed gegaan. Maar met Jamie was het al vanaf het begin anders verlopen. Het was een moeilijke zwangerschap geweest en ze had zich voortdurend ziek en doodmoe gevoeld. En toen waren plotseling, tweeënhalve maand te vroeg, de weeën begonnen, die niemand had kunnen stoppen. Tien minuten na aankomst in het ziekenhuis was hij geboren; voor haar was het een gemakkelijke bevalling geweest, maar Jamie had eronder geleden. In eerste instantie had het ernaar uitgezien dat de scha-

de nog groter was en wekenlang hadden ze gedacht dat hij het niet zou overleven. Toen ze hem, na zes weken in een couveuse, mee naar huis mochten nemen, hadden ze dat allemaal als een wonder beschouwd. En hij was nog steeds hun wonderkind, want hij stroomde over van liefde en bezat een bijzondere wijsheid. Hij was het liefste, zachtmoedigste kind van allemaal en had een groot gevoel voor humor, ondanks zijn beperkingen. Ze hadden geleerd trots op hem te zijn en hem te waarderen om wat hij wél kon, in plaats van te betreuren wat hij niet kon. Hij was zo'n mooi kind dat de mensen altijd naar hem keken, maar daarna verbaasde hij hen met zijn eenvoudige en directe manier van praten. Soms kostte het tijd voordat het tot hen doordrong dat hij anders was en dan hadden ze medelijden met hem, waar de rest van het gezin zich aan ergerde. Als iemand aan Liz liet merken hoe erg hij of zij het vond, antwoordde ze: 'Dat is niet nodig. Hij is een fantastische jongen, boordevol liefde, en iedereen houdt van hem.' Bovendien was hij bijna altijd vrolijk, wat Liz geruststelde.

'Je hebt de chocoladestukjes vergeten,' wees Jamie haar terecht. Hij was dol op chocoladekoekjes, die ze regelmatig voor hem bakte.

'Het leek me leuk om speciale kerstkoekjes te maken, met rood en groen strooisel erop. Wat vind je daarvan?'

Hij dacht erover na en knikte instemmend. 'Ja, dat lijkt mij ook leuk. Mag ik dan strooien?'

'Natuurlijk.' Ze schoof de plaat met de koekjes in de vorm van een kerstboom naar hem toe en gaf hem de strooibus met rode suiker. Hij strooide dat het een lust

was en toen hij tevreden was over het resultaat, gaf ze hem de volgende plaat. Zo werkten ze door tot ze klaar waren en de bakplaten in de oven konden. Opeens zag Liz dat Jamie ergens over inzat. 'Wat is er, Jamie?' Als Jamie iets in zijn hoofd had, kon hij dat moeilijk vergeten.

'Stel dat hij hem niet geeft?'

'Wie?'

Ze waren eraan gewend geraakt elkaar met zo weinig mogelijk woorden te begrijpen.

'De kerstman.' Hij keek haar met een bedroefd gezicht aan.

'De fiets, bedoel je?' Hij knikte. 'Waarom zou hij die niet geven? Je bent dit jaar heel lief geweest, schat. Ik wil wedden dat je hem krijgt.' Ze wilde de verrassing niet bederven, maar hem wel geruststellen.

'Misschien denkt hij dat ik toch niet kan leren fietsen.'

'Zo dom is hij niet. Natuurlijk kun je leren fietsen. Je hebt hem toch verteld dat Peter je zal helpen?'

'Denk je dat hij dat gelooft?'

'Ik weet het zeker. Waarom ga je niet een poosje spelen, of kijken wat Carole aan het doen is, dan roep ik je als de koekjes klaar zijn. Dan mag je er een proeven.' Hij lachte en dacht niet meer aan de kerstman toen hij naar boven ging om Carole te zoeken. Hij vond het heerlijk als ze hem voorlas, want hij kon zelf nog niet lezen.

Liz liep naar een kast, haalde er nog wat cadeautjes uit die ze zolang verstopt had en legde die ook onder de boom. Toen de baktijd om was, riep ze Jamie, maar hij zat tevreden bij Carole en wilde niet meer beneden komen. Liz legde de koekjes op schalen en zette deze op de keukentafel. Daarna ging ze naar boven om de

serie in leer gebonden boeken van Chaucer in te pakken die ze voor Jack had gekocht. Ze had zijn andere cadeaus al weken geleden ingepakt, maar deze boeken had ze pas onlangs gevonden, toen ze rondneusde in een boekwinkel.

De rest van de middag vloog om. Peter kwam vlak voor Jack thuis. Hij zag er gelukkig en opgewonden uit, at een handvol van de pas gebakken koekjes en vroeg of hij direct na het eten terug mocht naar Jessica.

‘Waarom komt ze niet eens bij ons?’ vroeg Liz een beetje verontwaardigd. Ze zagen Peter nog maar zelden, want als hij niet op school of op het sportveld was, zat hij bij zijn vriendinnetje. Sinds hij zijn rijbewijs had, leek het wel of hij alleen nog maar thuiskwam om te slapen.

‘Ze mag vanavond niet weg omdat het kerstavond is.’ ‘Het is hier ook kerstavond,’ zei Liz. Jamie kwam de keuken binnen en pakte met een aanbidde blik naar zijn grote broer een koekje. Peter was Jamie’s idool.

‘Bij Timmie is het geen kerstavond. Hij is joods,’ zei Jamie kalm. Peter maakte zijn haar in de war en nam zelf ook nog een paar koekjes. ‘Die heb ik gebakken,’ zei Jamie, en hij wees naar Peters mond.

‘Heerlijk,’ prees Peter kauwend. Toen keek hij weer naar zijn moeder. ‘Ze mag vanavond niet weg, mam, dus waarom mag ik dan niet naar haar toe? Ik verveel me hier.’

‘O, dank je wel. Maar ik wil dat je hier blijft en meehelpt,’ zei ze vastberaden.

‘Je moet mij helpen koekjes en wortels voor de kerstman en zijn rendieren klaar te leggen,’ zei Jamie ern-

stig. Dat deden de jongens elk jaar en Jamie zou teleurgesteld zijn als Peter er dit jaar niet bij was, dat wist Peter.

‘Mag ik dan weg als Jamie naar bed is?’ vroeg hij. Liz vond het moeilijk dit ook te verbieden, want Peter was een aardige jongen en een goede leerling, en daar mocht hij best voor beloond worden.

‘Vooruit dan maar,’ zei ze. ‘Maar je moet wel weer vroeg thuis zijn.’

‘Tegen elven, dat beloof ik.’

Toen kwam Jack binnen, met een moe, maar triomfantelijk gezicht. Hij had al zijn boodschappen gedaan en hij was ervan overtuigd dat hij het perfecte geschenk voor Liz had gevonden.

‘Hallo allemaal, vrolijk kerstfeest!’ zei hij. Hij tilde Jamie op en omhelsde hem enthousiast, waar Jamie om moest lachen. ‘Wat heb je vandaag gedaan, jongeman? Ben je klaar voor de kerstman?’

‘Mama en ik hebben koekjes voor hem gebakken.’

‘Lekker,’ zei Jack, terwijl hij er een pakte en in zijn mond stopte. Hij wisselde een liefdevolle blik met Liz en liep naar haar toe om haar een kus te geven. ‘Wat eten we vanavond?’

‘Ham.’ Carole had de ham ’s middags in de oven gezet, en Liz zou er puree van zoete aardappelen en marshmallows bij maken, waar iedereen dol op was, en kousenband. Op eerste kerstdag aten ze altijd kalkoen, die Jack volgens zijn eigen recept vulde. Liz schonk een glas wijn voor hem in en liep achter hem aan naar de woonkamer, met Jamie op haar hielen. Peter ging Jessica bellen om te zeggen dat hij na het eten terug zou komen. Ze hoorden gegil toen hij boven de telefoon uit Megans hand trok en het ge-

sprek met een van haar vriendjes zonder pardon afbrak.

‘Kalm aan, jullie!’ riep Jack naar boven. Toen ging hij naast Liz op de bank zitten om van de kerstsfeer te genieten. De kerstboom brandde en Carole had een cd met kerstliedjes opgezet. Terwijl Jack en Liz praatten, zat Jamie naast zijn moeder mee te zingen. Even later ging hij naar boven om Peter of Carole te zoeken.

‘Hij maakt zich zorgen over de fiets,’ fluisterde Liz. Jack glimlachte. Ze wisten allebei hoe verrukt Jamie zou zijn wanneer hij hem kreeg. Hij wilde er al heel lang een hebben en eindelijk hadden ze besloten dat hij er nu wel mee om kon gaan. ‘Hij begon er vanmiddag weer over en zei dat hij bang was dat de kerstman er geen mee zou brengen.’

‘We zullen hem in elkaar zetten zodra Jamie naar bed is,’ fluisterde Jack terug, en hij leunde naar haar toe om haar een kus te geven. ‘Heb ik onlangs nog tegen je gezegd hoe mooi je bent, meester Sutherland?’

‘De laatste paar dagen niet.’ Liz grinnikte. Hoewel ze al jaren getrouwd waren en voortdurend omringd waren door kinderen, was de romantiek nog niet uit hun leven verdwenen. Daar zorgde Jack voor, door haar mee uit te nemen voor een romantisch etentje of zo nu en dan voor een heel weekend. Ook stuurde hij haar soms zomaar bloemen. Vanwege hun samenwerking, die weleens ruzies met zich meebracht en er ook toe zou kunnen leiden dat ze op elkaar uitgekeken raakten, was het een hele kunst om de romantiek in hun relatie niet verloren te laten gaan. Maar dat gebeurde niet, en Liz was blij dat vooral Jack zijn best deed om dat te voorkomen. ‘Toen Jamie en ik vanmiddag koekjes aan het bakken waren, moest ik aan Amanda Par-

ker denken,' zei Liz. 'Ik hoop maar dat die vent haar na de rechtszaak van vandaag niet weer lastig valt, want ik vertrouw hem voor geen cent.'

'Je moet leren je werk op kantoor achter te laten,' zei Jack vermanend, en schonk zich nog een glas wijn in. Hij deed altijd net of hij daar beter in was dan zij.

'Zag ik jouw koffertje vol dossiers in de hal staan of heb ik me dat verbeeld?' vroeg ze plagend. Hij grinnikte.

'Ik heb het alleen maar meegebracht, ik dénk er niet aan. Dat is iets anders.'

'Ja, ja, dat zal wel.' Maar ze wist wel beter. Ze babbelde nog een poosje door en toen ging ze naar de keuken om het avondeten klaar te maken. Ze bleven lang natafelen, pratend en lachend met de kinderen. Ze haalden herinneringen op aan dwaze gebeurtenissen van vroeger. Jamie wist nog dat oma een keer was gekomen en per se naar de nachtmis had gewild, en tijdens de dienst in slaap was gevallen. Ze hadden allemaal de slappe lach gekregen omdat ze zo snurkte. Liz was blij dat haar moeder dit jaar naar haar broer was gegaan. Het was een opgave haar te logeren te hebben, want ze wist altijd alles beter, ze had allerlei lastige gewoonten en ze zeurde eeuwig tegen Liz over Jamie. Ze had zijn geboorte een tragedie genoemd en als hij het niet kon horen, deed ze dat nog steeds. Ze vond dat hij naar een speciale kostschool moest worden gestuurd opdat de andere kinderen geen 'last' van hem hadden. Elke keer werd Liz er weer kwaad om, terwijl Jack zei dat ze haar moeder gewoon moest negeren. Haar mening deed er niet toe. Jamie was een belangrijk lid van hun gezin en ze piekerden er niet over hem weg te sturen. De andere kinderen zouden

in alle staten zijn als dat gebeurde. Maar elke keer dat haar moeder iets negatiefs over Jamie zei, werd Liz opnieuw boos.

Zoals elk jaar hielp Peter Jamie melk en koekjes klaarzetten voor de kerstman, en een schaalte wortels en een kommetje zout voor de rendieren. Er moest ook een briefje bij, dat Jamie aan Peter dicteerde, om hem te herinneren aan de fiets en erop aan te dringen dat hij ook voor Peter en zijn zusjes mooie cadeaus zou achterlaten. ‘Dank u wel, kerstman,’ eindigde Jamie zijn briefje, en hij knikte voldaan toen Peter het nog een keer voorlas. ‘Zal ik er nog bij zeggen dat ik het niet erg vind als hij me geen fiets geeft?’ vroeg Jamie bezorgd. ‘Want ik wil niet dat hij zich rot voelt als hij er geen bij zich heeft.’

‘Nee, zo is het goed. Je bent zo lief geweest dat ik wil wedden dat hij hem wel bij zich heeft.’ Ze wisten allemaal dat Jamie de innig verlangde fiets zou krijgen, en ze konden nauwelijks wachten tot hij hem de volgende morgen zou zien staan.

Even later bracht Liz Jamie naar bed. Megan zat zoals gewoonlijk te telefoneren, Rachel en Annie waren giechelend in hun kamer elkaars kleren aan het passen en nadat Peter Jack had geholpen met het in elkaar zetten van de fiets, ging hij naar Jessica. Liz ruimde de keuken op en zette allerlei dingen klaar voor de volgende dag, terwijl Carole iets was gaan afgeven bij een vriendin. Het was een vredige, gelukkige avond – een echte kerstavond – en Liz en Jack verheugden zich op de vrije dagen. Ze werkten hard en genoten ervan tijd te hebben voor de kinderen.

Net toen ze langzaam hand in hand de trap op liepen, belde Amanda Parker. Megan had aangenomen en Liz

ging met haar praten, en ze hoorde meteen dat Amanda gehuild had. Ze kon nauwelijks uit haar woorden komen.

‘Het spijt me verschrikkelijk dat ik je op kerstavond bel, maar Phil belde me zonet en...’ Ze begon te snikken, en Liz probeerde haar te kalmeren.

‘Wat zei hij?’

‘Dat hij me, als jullie er niet voor zorgen dat zijn rekeningen weer geopend worden, zal vermoorden. Hij zei ook dat hij me geen cent alimentatie meer geeft en dat het hem niets kan schelen als de kinderen en ik doodgaan van de honger.’

‘Dat gebeurt niet, dat weet je best. Hij moet betalen, hij probeert je alleen maar de stuipen op het lijf te jagen.’ En dat was hem gelukt. Liz vond het vreselijk als een cliënt die ze aardig vond slecht werd behandeld. Ze had gerild van afschuw bij sommige van de verhalen die Amanda haar had verteld. Hij had haar zo bang gemaakt dat het haar jaren had gekost voordat ze zo ver was hem te kunnen verlaten. En nu moest ze weer flink zijn terwijl hij haar opnieuw bedreigde, tot ze de alimentatie kreeg die ze verdiende. Liz wist dat het niet gemakkelijk voor haar was, want ze was een perfect slachtoffer. ‘Neem vanavond de telefoon niet meer aan,’ raadde ze ferm aan. ‘Doe alle deuren op slot, blijf met de kinderen thuis en als je buiten iets verdachts hoort, moet je de politie bellen. Zul je dat doen, Amanda? Hij probeert je alleen maar bang te maken. Hij is een bullebak, denk daaraan. Als je niet toegeeft, houdt hij vanzelf wel op.’

‘Hij zegt dat hij me zal vermoorden,’ herhaalde Amanda, niet overtuigd.

‘Als hij je weer bedreigt, zullen we volgende week vra-

gen om een straatverbod. Dan kunnen we hem laten arresteren als hij weer bij je in de buurt komt.'

'Dank je wel,' zei Amanda, enigszins opgelucht, maar nog steeds bezorgd. 'Het spijt me echt dat ik je op kerstavond heb gestoord.'

'Je stoort ons niet, daar zijn we voor. Bel maar gerust weer, als het nodig is.'

'Het gaat wel weer, ik voel me al een stuk beter. Het helpt als ik met je praat,' zei Amanda dankbaar. Liz had diep medelijden met haar. Wat een manier om de kerstdagen door te brengen!

'Ik heb erg met haar te doen,' zei Liz, toen ze de slaapkamer binnenkwam. Ze had de telefoon in de hal gebruikt. 'Ze weet totaal niet hoe ze die ellendeling moet aanpakken.'

'Daarom moeten wij haar verdedigen.' Jack had zijn schoenen uitgetrokken en liep op kousenvoeten door de slaapkamer, zich verkneuterend over zijn cadeau voor Liz. Maar toen hij naar haar keek, zag hij haar bezorgde gezicht.

'Denk je dat hij haar nu nog echt kwaad zal doen?' vroeg ze. Phillip Parker had zijn vrouw lang geleden een heleboel kwaad gedaan, maar ze waren al een poosje uit elkaar.

'Nee, dat denk ik niet. Volgens mij is het alleen intimidatie. Wat wil hij nu weer? Dat we die rekeningen weer vrijgeven?' Liz knikte. Het was precies wat Jack had verwacht, dus het verbaasde hen niet. 'Hij kan net zo lang zeuren als hij wil, maar dat gebeurt niet. Dat weet hij best.'

'Arme Amanda, wat een ellende.'

'Ze moet gewoon flink zijn tot het allemaal voorbij is. We zullen zorgen dat ze er goed uitkomt en hij zal zich

er wel bij neerleggen. Hij heeft meer dan genoeg geld om haar een fatsoenlijke alimentatie te betalen, desnoods geeft hij zijn vriendinnen maar wat minder.’

‘Misschien durft hij dat niet,’ zei Liz glimlachend. Ze keek vol bewondering naar haar man, die zijn overhemd uittrok en die ze nog steeds bijzonder aantrekkelijk vond. Op zijn vierenveertigste had hij nog een sterk, soepel lichaam en zag hij er ondanks zijn grijze haar stukken jonger uit dan hij was.

‘Waarom sta je daar zo te grijnzen?’ vroeg hij, toen hij zijn broek uittrok.

‘Omdat je zo’n leuke vent bent. Ik vind je nu nog knapper en meer sexy dan toen we trouwden.’

‘Je wordt blind, liefste, en dat is maar goed ook. Maar jij mag er ook nog zijn, hoor.’ Ze was eenenveertig en niemand zou denken dat ze vijf kinderen had. Hij liep naar haar toe en kuste haar, en ze vergaten Amanda Parker en haar problemen. Ook al vonden ze haar aardig en hadden ze medelijden met haar, ze hoorde bij hun werk en daar wilden ze niet langer aan denken. Ze wilden onbezorgd genieten van het kerstfeest met elkaar en hun kinderen.

In bed keken ze nog een poosje televisie. De meisjes kwamen welterusten wensen voordat ze ook naar bed gingen en Liz hoorde Peter om klokslag elf uur thuiskomen. Hij hield zich altijd aan de afgesproken tijd. Nadat ze het late nieuws hadden gezien, knipten ze het licht uit en gleden, met hun armen om elkaar heen, onder de dekens. Liz vond het heerlijk met hem te knuffelen en toen hij iets in haar oor fluisterde, gichelde ze en sloop naar de deur om die op slot te doen. Het was altijd mogelijk dat een van de kinderen binnenkwam, vooral Jamie. Hij werd ’s nachts vaak wak-

ker en kwam dan zijn moeder vragen om een glas water, waarna ze hem weer in bed stopte. Maar met de deur op slot was hun kamer voor hen alleen. Jack trok haar nachthemd uit en kuste haar, en ze kreunde zacht toen ze elkaar vonden. Het was een perfecte kerst-avond.